

Jak bylo řečeno výše, byl žal. úřad oprávněn vysloviti zánik st-logy koncese, nabyté před účinností zákona č. 198/1932 Sb. už z toho důvodu, že neprokázal ve lhůtě jednoho měsíce od účinnosti cit. zákona splnění povinnosti uložené v § 8 zákona. Vzhledem k tomu jsou arci ostatní námitky stížnosti, jež vytýkají nař. rozhodnutí vadnost řízení, spočívající jednak v tom, že žal. úřad neměl při svém rozhodování k dispozici veškeré spisy okr. úřadu v Berehově, jednak v tom, že žal. úřad nevyslovil konkrétně, které ze všech povinností, jichž splnění měl st-l prokázati, nebyly prokázány, bez právní relevance, neboť i kdyby byly uznány důvodnými, nemohlo by býti nař. rozhodnutí zrušeno, když má dostatečnou oporu v tom, že splnění jedné z povinností zákona č. 198/1932 Sb. st-l nesporně neprokázal.

Č. 12.769.

Policejní věci: I. Pachatel přestupku čl. 3 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. může býti potrestán správním úřadem, i když byl za čin, který zakládá skutkovou podstatu onoho přestupku, stíhán také soudně. — II. Není-li výslovné normy opačné, zbavuje úplná opilost pachatele zodpovědnosti za trestný čin stíhaný správními úřady.

(Nález z 10. února 1937 č. 10.447/37.)

Prejudikatura: ad I. 9903/37, ad II. 11.638/35.

Věc: Pavel K. v Bílém Potoku proti rozh. zem. úřadu v Brně z 25. dubna 1934 o policejním přestupku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nálezem okr. úřadu ve Frývaldově z 26. března 1934 byl st-l uznán vinným přestupkem čl. 3 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb., jehož se dopustil tím, že 27. listopadu 1933 v hostinci v Bílém Potoku vzbudil výrokem »Heil Hitler« a nadávkami veřejné pohoršení. Odsouzen byl k pětidennímu vězení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému trestnímu nálezu, vysloviv v důvodech, že ani úplná opilost nezbavuje pachatele zodpovědnosti za policejní přestupky, nebyl tudíž okr. úřad ve Frývaldově povinen, aby přezkoušel tvrzení st-le, že byl 27. listopadu 1933 při zvolání »Heil Hitler« a nadávání úplně opilý, neboť při trestnosti tohoto činu st-lova je bezvýznamné, byl-li úplně zpit nebo ne.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, zabýval se nss nejprve námitkou, spatřující nezákonnost v tom, že st-l byl úřadem uznán vinným a odsouzen pro skutkovou podstatu, ve které byl shledán trestný čin stíhatelný soudem. K odsouzení st-le trestním soudem nedošlo jen proto, že tu byl důvod vylučující jeho trestnost. Kdyby toho nebylo, byl by st-l potrestán, takže podle názoru stížnosti správní úřad porušil zásadu o nepřípustnosti dvojího potrestání pro týž trestný čin. Nss s tímto názorem stížnosti nesouhlasí.

Podle čl. 3 odst. 2 zákona z 14. července 1927 č. 125 Sb. mohou politické úřady ukládati tresty na penězích od 10 do 5.000 Kč nebo na svobodě od dvanácti hodin do čtrnácti dnů — bez újmy soudního stíhání — též na všeliké nepřístojné jednání nebo chování na místech veřejných nebo veřejně přístupných, kterým se ruší nebo ohrožuje veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení. Policejní řízení trestní koná se o trestných činech, jichž skutková podstata je v tomto zákonném ustanovení vymezena, bez újmy soudního stíhání, tedy samostatně a nezávisle na případném soudním stíhání pachatele pro delikty podrobené podle jiných zákonů trestní pravomoci soudní, takže pachatel může býti pro tutéž skutkovou podstatu stíhán a potrestán jak správním úřadem, tak i soudem, zakládá-li inkriminovaný čin veškeré pojmové náležitosti jak policejního deliktu, tak i deliktu stíhaného soudně. Táž skutková podstata trestného činu může tedy — se zřetelem na výslovné ustanovení zákonné — vésti ke konkurenci dvojího trestního stíhání a odsouzení pachatele (srov. nález ze 17. května 1932 č. 8178, Boh. A 9903/32). Nebylo by tedy naříkané rozhodnutí stíženo nezákonností ani tehdy, kdyby mu byla položena za základ skutková podstata, pro kterou st-1 byl již potrestán soudem trestním. Tím méně lze mluvit o nezákonnosti nař. rozhodnutí s uvedeného hlediska, když st-1 — jak sám uvádí — trestním soudem odsouzen vůbec nebyl. —

Zbývá námitka obracející se proti správnosti názoru žal. úřadu, že ani úplná opilost nezbavuje pachatele zodpovědnosti za trestný čin stíhaný správními úřady. V tomto směru je nutno dáti stížnosti za pravdu.

Nss vyslovil a odůvodnil v nálezu z 3. ledna 1935 č. 23.676/34 Boh. A 11.638/35 právní názor, že osobě, která se dopustila ve stavu nepřičetném přestupku stíhaného správními úřady, nelze za tento přestupek — není-li arciť výslovné normy opačné — uložit trest. Na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě a na místě odůvodnění odkazuje podle § 44 jedn. řádu na důvody uvedeného nálezu. Osobu úplně opilou je s hlediska trestní odpovědnosti pokládati za osobu nepřičetnou, neboť i jí se nedostává způsobilosti rozpoznávací a způsobilosti disposiční, takže nemůže býti hnána k zodpovědnosti za čin, kterého se dopustila v tomto stavu částečného zbavení smyslů.

Podle toho, co bylo uvedeno, je nesprávný právní názor žal. úřadu, že ani úplná opilost nezbavuje pachatele zodpovědnosti za trestný čin stíhaný správními úřady. Poněvadž pro tento nesprávný právní názor žal. úřad odepřel v konkrétním případě se zabývatí obranou st-le, že přestupku, o který jde, se dopustil ve stavu úplné opilosti, musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zákona o ss.

č. 12.770.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: I. * Ustanovení § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. o úsporných opatřeních personálních je kryto zákonem. — II. * »Stálým výdělečným příjmem, podrobeným dani důchodové«,